

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžk/19/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015201163
Dátum vydania rozhodnutia: 01.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1015201163.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: PIT AGRO s.r.o., Šaštínska 37, 841 04 Bratislava, IČO: 43 845 452, právne zastúpený: JUDr. Ľubicou Koutnou, CSc., advokátkou, Košická 6, 821 09 Bratislava, proti žalovanému: Pôdohospodárska platobná agentúra, Dobrovičova 12, 815 26 Bratislava, IČO: 30 794 323, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 500/1056/18280/2014 zo dňa 12.05.2015, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/172/2015-89 zo dňa 10. novembra 2016, jednomyselne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/172/2015-89 zo dňa 10. novembra 2016 z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a právo na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie krajského súdu

1. Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č.k. 1S/172/2015-89 zo dňa 10. novembra 2016 rozhodnutie žalovaného Pôdohospodárskej platobnej agentúry č. 500/1056/18280/2014 zo dňa 12.05.2015 podľa ust. § 191 ods. 1 písm. d/ S.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku.

2. Z predloženého administratívneho spisu žalovaného krajský súd mal preukázané, že žalovaný rozhodnutím č. 500/1056/18280/2014 zo dňa 12.05.2015 žalobcovi neschválil poskytnutie podpory formou jednotnej platby na plochu podľa čl. 58 NK(ES) č. 1122/2009 a vyrovnávacieho príspevku v

znevýhodnených oblastiach podľa čl. 16 NK (EÚ) č. 65/2011 a doplnkovej platby na plochu podľa § 7 ods. 1 písm. b/ nariadenia vlády SR č. 152/2013 Z. z. a súčasne vylúčil z poskytovania podpory vo výške 6.779,88 eura, s tým že táto čiastka sa odpočíta od podpory, na ktoré má farmár oprávnenie v súvislosti so žiadosťami v priebehu troch rokov nasledujúcich po roku vylúčenia.

3. Z obsahu administratívneho spisu ďalej zistil, že počas kontroly na mieste, vykonanej z dôvodu pretrvávajúceho rozporu po krížových kontrolách žalobca kontrolnej skupine žalovaného nepredložil žiadne dôkazy, preukazujúce plnenie podmienok ustanovených v § 2 ods. 1 a § 7 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 488/2010 Z. z. o podmienkach poskytovania podpory v poľnohospodárstve formou priamych platieb v znení neskorších predpisov. Súčasne v súvislosti s uvedeným žalovaný poukázal na skutočnosť, že spolužiadateľ za účelom preukázania práva spornú pôdu užívať kontrolnej skupine žalovaného predložil zoznam prenajímateľov poľnohospodárskej pôdy, s ktorými má uzavreté nájomné alebo podnájomné zmluvy na poľnohospodársku pôdu na DPB 7104/1, DPB 7205/1, DPB 8002/1, DPB 8202/1 a DPB 7001/1, rozhodnutie č. 440/2014 o vyrubení dane na rok 2014 s tým, že podľa vyjadrenia spolužiadateľa uvedené dokumenty preukazujú jeho právo spornú pôdu užívať. Z dôvodu, že žalobca ako aj spolužiadateľ kontrolnej skupine žalovaného predložili dokumenty preukazujúce spornú plochu užívať, žalovaný na základe výsledkov vykonanej kontroly, vyjadrení žiadateľa a spolužiadateľa a predložených dokladov, skonštatoval sporné právo užívania na predmetných pozemkoch a preto v zmysle § 16c ods. 1 zákona č. 543/2007 Z. z. žalovaný na všetkých sporných DPB stanovil pre žiadateľa nespornú výmeru 0,00 ha.

4. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 543/2007 Z. z. o pôsobnosti orgánov štátnej správy pri poskytovaní podpory v pôdohospodárstve a rozvoji vidieka (ďalej zákon č. 543/2007 z.z.), citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 16b ods. 1, v § 16c ods. 1 zákona č. 543/2007 Z. z., v spojení s právnou úpravou ustanovenou v § 2 ods. 1 písm. b/ Nariadenia vlády SR č. 488/2010 Z. z. o podmienkach poskytovania podpory v poľnohospodárstve formou priamych platieb, s § 7 ods. 1 písm. b/ Nariadenia vlády SR č. 152/2013 Z. z., o podmienkach poskytovania podpory v poľnohospodárstve formou prechodných vnútroštátnych platieb, postupom podľa ustanovení tretej časti prvej hlavy zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj SSP) a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. d/ SSP.

5. Krajský súd závery žalovaného vyslovené v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia považoval nedostatočne odôvodnené. Konštatoval, že z obsahu rozhodnutia žalovaného nie je jasné, o aké objektívne skutočnosti oprel svoje tvrdenie, že spolužiadateľ družstvo AGROSPOL Hontianske Nemce kontrolnej skupine žalovaného predložil dokumenty preukazujúce spornú plochu užívať.

6. Podľa názoru krajského súdu nepostačuje iba vymenovať v odôvodnení rozhodnutia, že spolužiadateľ za účelom preukázania práva spornú pôdu užívať žalovanému predložil zoznam prenajímateľov poľnohospodárskej pôdy, s ktorými má uzavreté nájomné alebo podnájomné zmluvy na poľnohospodársku pôdu na DPB 7104/1, DPB 7205/1, DPB 8002/1, DPB 8202/1 a DPB 7001/1 a teda len na základe predloženého zoznamu prenajímateľov, bez bližšej konkretizácie nájomnej zmluvy, resp. podnájomnej zmluvy, listu vlastníctva, deklarovať sporné právo užívania na predmetných pozemkoch. Z takéhoto obsahu rozhodnutia vôbec nemožno posúdiť, či spolužiadateľ naozaj spĺňa všetky zákonné podmienky stanovené v § 16b ods. 1 zákona č. 543/2007 Z. z., t. j. právo užívania k pôde, alebo ide len o deklaráciu, ktorá nezodpovedá skutočnosti. Mal za to, že rovnako z napadnutého rozhodnutia nevyplýva akým spôsobom a v akom rozsahu žalovaný zisťoval na strane žalobcu plnenie podmienok ustanovených v § 2 ods. 1 a § 7 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 488/2010 Z. z. o podmienkach poskytovania podpory v poľnohospodárstve formou priamych platieb v znení neskorších predpisov, keďže v rozhodnutí len stroho uviedol, že žalobca za týmto účelom žiadne dôkazy nepredložil.

7. Krajský súd konštatoval, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného má nedostatky spočívajúce v tom, že absentujú myšlienkové zdôvodnenia jednotlivých tvrdení, ktoré by boli zo strany žalovaného vyhodnocované jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podľa konštantnej judikatúry je potrebné

v odôvodnení rozhodnutia uviesť najmä, o ktoré skutkové zistenia sa opierajú úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na základe ktorých podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval zistené skutočnosti. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že žalovaný sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s odôvodnením vykonaných dôkazov a zistení vo vzťahu k spolužiadateľovi neuviedol právne úvahy, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal, na základe akých konkrétnych zistení dospel ku konštatácii, že spolužiadateľovi svedčí právo spornú pôdu užívať a to buď ako vlastník, nájomca alebo na základe iného právneho dôvodu. Rovnako z rozhodnutia nie je zrejmé, či aj reálne spolužiadateľ nájomné, resp. podnájomné zmluvy predložil, keď žalovaný len uviedol, že spolužiadateľ predložil zoznam prenajímateľov poľnohospodárskej pôdy, s ktorými má uzavreté nájomné alebo podnájomné zmluvy na poľnohospodársku pôdu. Možno teda uzavrieť, že nie je jasné, na základe akých objektívnych zistení dospel žalovaný k záveru, že spolužiadateľovi svedčí právo spornú pôdu užívať.

8. Krajský súd poukázal na to, že právna bezchybnosť rozhodnutia akéhokoľvek správneho orgánu, teda i žalovaného, spočíva v tom, že je vydané v písomnej forme, príslušným orgánom, v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci, obsahuje náležitosti určené všeobecnou právnou úpravou správneho konania i náležitosti ustanovené osobitnými právnymi predpismi. Odôvodnenie zahŕňa a hodnotí všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia, podáva celkový prehľad o priebehu konania, reaguje na pripomienky, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania. Medzi výrokom a odôvodnením musí byť logická zhoda. Odôvodnenie musí byť presvedčivé. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá ústavnému i zákonnému rámcu. Nevyžaduje sa síce, aby na každú zistenú skutočnosť alebo každý argument účastníka konania, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o skutočnosť alebo argument, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné, musí sa s nimi správny orgán v dôvodoch rozhodnutia riadne vysporiadať. Osoby dotknuté rozhodnutím správneho orgánu majú právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Absenciu dôvodov v rozhodnutí, na základe ktorých orgán verejnej moci vo veci rozhodol, je treba považovať za prejav arbitrárnosti znamenajúci porušenie Ústavou garantovaného základného práva. S uvedeným právom je v rozpore úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, extrémny nesúlad medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami, prípadne len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie a vyhodnotenia jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené, alebo situácia, kedy právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú. Absencia takehoto odôvodnenia má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

9. Krajský súd poukázom na to, že správny súd nie je povinný a v podstate ani oprávnený nahrádzať činnosť správnych orgánov pri odôvodňovaní rozhodnutí, keď vecne preskúmať zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy je možné len za predpokladu jeho náležitého odôvodnenia, keď správny orgán náležitým spôsobom vyhodnotí námietky účastníka správneho konania, konštatoval, že v súvislosti so žalobcovou argumentáciou spočívajúcou jednak v tom, že z predložených dôkazov jednoznačne vyplýva, že jediným oprávneným užívateľom spornej výmery 27,84 ha je žalobca ako aj v tom, že spolužiadateľ, ktorého štatutárnym orgánom je E. napriek tomu, že mal preukázateľne vedomosť o tom, že nemá žiaden nárok na užívanie spornej výmery (nemá žiaden vlastnícky, nájomný, resp. podnájomný vzťah k pozemkom, ktoré tvoria spornú výmeru), opakovane nechal na týchto pozemkoch založiť úrodu a opakovane podal na kultúrny DPB Medovarce 7104/1, DPB Medovarce 7001/1, DPB Medovarce 7205/1, DPB Medovarce 8002/1 a DPB Medovarce 8202/1 v deklarovanej výmere jednotnú žiadosť na rok 2014, v tomto smere nebolo možné zo strany správneho súdu zaujať relevantné stanovisko z dôvodu, už v tomto smere konštatovanej nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného pre jeho nedostatočné odôvodnenie.

10. Krajský súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, a preto rozhodnutie žalovaného ako nezákonné podľa § 191 ods. 1 písm. d/ S.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

11. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku tak, že priznal žalobcovi, voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca mal vo veci plný úspech. Podľa § 175 ods. 2 Správneho súdneho poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

II.

Kasačná sťažnosť žalovaného

12. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalovaný kasačnú sťažnosť. Navrhoval, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/172/2015-89 zo dňa 10. novembra 2016 zrušil a konanie zastavil. Súčasne navrhoval, aby najvyšší súd priznal odkladný účinok jeho kasačnej sťažnosti.

13. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalovaný namietal, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. f/, g/, h/ SSP).

14. Žalovaný v sťažnostnom bode I. uviedol, že žalobca dňa 06.10.2016 doručil súdu podanie označené ako vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného k žalobe z 25.08.2015, o čom sa žalovaný dozvedel až nahliadnutím do súdneho spisu. Žalovaný nesúhlasil s právnym posúdením a odôvodnením krajského súdu v bode 37 rozsudku, že mal zo strany súdu predmetné vyjadrenie žalobcu k dispozícii a nič mu teda nebránilo v tom, aby sa s vyjadrením žalobcu oboznámil, a ak považoval za potrebné, aj sa k nemu písomne vyjadril.

15. Žalovaný dôvodil, že v súčasnej dobe sa za štandardnú a implicitnú súčasť práva na spravodlivý súdny proces považuje princíp rovnosti zbraní a princíp kontradiktórnosti.

16. Princíp rovnosti zbraní predstavuje judikatúrnú požiadavku, aby každá strana mala dostatočnú možnosť predstaviť a obhajovať svoj prípad za takých podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatnej nevýhody vo vzťahu k protistrane (rozsudok v ESLP vo veci Kress proti Francúzsku zo dňa 07.06.2001, sťažnosť č. 39594/ 98, § 7).

17. Koncept spravodlivého procesu zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého musia mať účastníci príležitosť nielen predložiť každý dôkaz a argument nevyhnutný k tomu, aby obhájili svoje nároky, ale taktiež musia byť zoznámení s každým dôkazom alebo stanoviskom, ktorého účelom je ovplyvniť rozhodovanie súdu a musia mať možnosť sa k nim vyjadriť (rozsudok ESLP vo veci U. a ostatní proti ČR zo dňa 21.06.2005, sťažnosť č. 61811/00, § 59). ESLP v tejto súvislosti konštatoval, že možnosť nahliadnuť do spisu dostatočným spôsobom negarantuje právo na kontradiktórne súdne konanie; nahliadnutie do spisu je právom a nie povinnosťou. V danej súvislosti súčasne žalovaný poukázal na právny názor vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3 Cdo 156/2014, bod 4. 3.

18. Ďalej dôvodil, že v slovenskom právnom poriadku sú uvedené princípy rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania *expressis verbis* ustanovené v základných princípoch zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (CSP) a následne v § 5 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (SSP).

19. Citáciou právnej úpravy ustanovenej v § 106 ods. 1, 2 SSP žalovaný uviedol, že použitím gramatického výkladu § 106 ods. 1 SSP vyplývala krajskému súdu povinnosť bezodkladne zaslať žalobcovi vyjadrenie žalovaného a ďalších účastníkov v dvoch prípadoch, ak správny súd neurobí iné

vhodné opatrenia alebo nerozhodne bez nariadenia pojednávania. Zo súdneho spisu pritom vyplýva, že krajský súd neurobil iné vhodné opatrenia, ani nerozhodol bez nariadenia pojednávania, ale nariadil pojednávanie a teda bol povinný zaslať vyjadrenie žalovaného žalobcovi, ako aj urobiť a žalobca využil fakultatívne ustanovené právo a k vyjadreniu žalovaného sa listom zo dňa 05.10.2016 vyjadril. Ďalším výkladom ustanovenia § 106 ods. 2 SSP za použitia lexikálnych, gramatických a syntaktických pravidiel mal krajský súd dospieť k záveru, že mu vyplývala povinnosť vyjadrenie žalobcu zaslať žalovanému, aby sa ten mohol s vyjadrením žalobcu v prvom rade oboznámiť a v druhom zväžiť, či považuje za potrebné sa vyjadriť.

20. Žalovaný záverom k sťažnostnému bodu I. zhrnul, že na základe opísaných skutočností vo vyššie uvedenom rozsahu tým, že krajský súd rozhodol bez toho, aby žalovanému doručil vyjadrenie žalobcu z 05.10.2016 sa dopustil konania, ktorým nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. V sťažnostnom bode II. žalovaný tvrdil, že žalobca v podanej žalobe považoval rozhodnutie žalovaného za nezákonné pre nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistenie skutkového stavu. Žalobca sa v žalobe obmedzil iba na všeobecné vymedzenie žalobných dôvodov a bližšie neuviedol, v akom rozsahu napadá rozhodnutie žalovaného, majúť za to, že žalobcovo podanie je možné považovať za tzv. bianco žalobu.

22. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v Občianskom súdnom poriadku účinného v čase začatia konania na krajskom súde (§ 42 ods. 3 a 79 ods. 1/, citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 249 v ods. 2 OSP žalovaný uviedol, že obligatórnou náležitosťou žaloby je povinnosť žalobcu tvrdiť, že rozhodnutie žalovaného alebo jeho časť odporuje konkrétnemu všeobecne záväznému predpisu a toto odôvodnenie právne potvrdiť, nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie konkrétnych právnych noriem, pričom z rozsudku vyplýva, že krajský súd rozhodnutie žalovaného v zmysle § 191 ods. 1 písm. d/ SSP zrušil pre jeho nepreskúmateľnosť a pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. S právnym posúdením krajského súdu, pre ktoré zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaný nesúhlasil, a to z dôvodov, že krajský súd nesprávne postupoval už po začatí konania v rozpore s ustanovením § k 250b ods. 1 OSP v spojení s § 250h ods. 1 OSP. Žalovaný namietal, že krajský súd nerešpektoval ani zásadu iudex ne eat ultra petita partitum, keď krajský súd si sám vyhľadával dôvod pre zrušenie rozhodnutia žalovaného. Dôvod, pre ktorý krajský súd rozhodnutie žalovaného zrušil nebol žalobným dôvodom.

23. Záverom uvedeného sťažnostného bodu žalovaný zhrnul, že na základe opísaných skutočností vo vyššie uvedenom rozsahu v tomto sťažnostnom bode krajský súd tým, že rozhodol na základe toho, že si sám vyhľadával dôvody pre zrušenie rozhodnutia, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu.

24. V závere kasačnej sťažnosti žalovaný vyslovil názor že vydaný rozsudok krajského súdu je porušením ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaných základných princípov materiálneho právneho štátu, najmä princíp riadneho a spravodlivého procesu, princíp právnej istoty a princíp predvídateľnosti práva, vrátane predvídateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci, ako aj princíp ochrany legitímnych očakávaní.

III.

Vyjadrenie žalobcu ku kasačnej sťažnosti žalovaného

25. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného vyjadril tak, že navrhoval, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/172/2015-89 zo dňa 10. novembra 2016 zamietol a súčasne zamietol aj návrh žalovaného na priznanie odkladného účinku jeho

kasačnej sťažnosti. S dôvodmi žalovaného, uvedenými v kasačnej sťažnosti, ktorými namietal vecnú správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, nesúhlasil.

26. Žalobca nesúhlasil so záverom, ku ktorému dospel žalovaný a uviedol ho pod bodom 12 v I. sťažnostnom bode, keďže je preukázané, že dňa 25.10.2016 pri nahliadnutí do spisu dostal žalovaný fotokópiu vyjadrenia žalobcu, pojednávanie súdu bolo vytýčené na deň 10.11.2016 a teda žalovaný mal dostatok času /16/ dní na prípravu a tiež mu nič nebránilo v tom, ak považoval za potrebné, aby sa k vyjadreniu žalobcu písomne aj vyjadril. Žalobca sa v stotožnil so stanoviskom krajského súdu uvedeným pod bodom 36 až 38 rozsudku.

27. Vo vzťahu k sťažnostnému bodu II. kasačnej sťažnosti žalobca uviedol, že čo sa týka napadnutia samotnej žaloby žalovaným, poukazom na ust. § 439 ods. 2

písm. b/ SSP, žiada, aby kasačný súd k týmto dôvodom neprihliadol, nakoľko sťažovateľ ich neuplatnil v konaní pred krajským súdom, hoci tak urobiť mohol a neurobil to ani vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 25.08.2015. Poukázal na to, že žalovaný vo vyjadrení k žalobe dokonca pripustil, že ak sa v konaní pred súdom preukáže, že jeden zo žiadateľov mal v čase rozhodnutia právo užívania k pôde a sú zachované lehoty podľa všeobecného predpisu o správnom konaní, platobná agentúra obnoví konanie podľa všeobecného predpisu o správnom konaní. Poukázal tiež na to, že súčasťou vyjadrenia zo dňa 05.10.2016 bolo rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky č. 11706/2016, 1697/2016 - 640 ako odvolacieho orgánu, ktorým rozhodlo o odvolaní žalobcu ako žiadateľa proti rozhodnutiu Pôdohospodárskej platobnej agentúry č. 500/1679/16479/2015 zo dňa 02.02.2016 (v poradí žalobcom podaná pod registračným číslom 404001019 tretia žiadosť o poskytnutie podpory formou jednotnej platby na plochu a to na rok 2015, pričom sa jednalo znovu o tú istú výmeru 27,84 ha v uplatňovaných kultúrnych dieloch Medovarce, len žiadateľom nebolo už družstvo AHROSPOL Hontianske Nemce, ako to bolo pri žiadosti žalobcu na rok 2013 a 2014, ale spoločnosť EURO-SEB, s.r.o.). Ministerstvo pri tejto v poradí tretej žiadosti odvolaniu žalobcu vyhovel a rozhodnutie Pôdohospodárskej platobnej agentúry zrušilo a vec vrátilo na nové prejednanie a rozhodnutie. Dôvodom bola najmä tá skutočnosť, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia bolo nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, neobsahovalo náležité skutočnosti ako sú vykonané dôkazy, o ktoré sa opiera rozhodnutie, ktoré boli nepochybne zistené a môžu jednoznačne presvedčiť žiadateľa o správnosti postupu správneho orgánu. Žalobca tiež poukázal na to, že toto rozhodnutie ministerstva pripojil z dôvodu, že sám nadriadený orgán pôdohospodárskej platobnej agentúry považoval takéto odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je obdobné ako pri rozhodnutí žalovaného č. 500/1056/18280/2014 zo dňa 12.05.2015, za nedostatočné, nepresvedčivé, ktoré nevychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu.

28. Žalobca záverom vyjadrenia zdôraznil, že sa stotožňuje s názorom krajského súdu pod bodom 56 rozsudku, že jediným oprávneným užívateľom spornej výmery 27,84 ha v uplatňovaných kultúrnych dieloch Medovarce, ku ktorým má jasný právny vzťah k užívaniu je spoločnosť PIT AGRO, s.r.o., čo preukázala dokladmi o užívacom titule k predmetnej pôde.

29. Žalobca nesúhlasil ani s návrhom žalovaného, aby kasačný súd uznesením priznal kasačnej sťažnosti odkladný účinok.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ v spojení s § 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podanej kasačnej sťažnosti žalovaného (§ 453 ods. 1 S.s.p.), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452

ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného nie je dôvodná.

31. Predmetom prieskumného konania kasačného súdu bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/172/2015-89 zo dňa 10. novembra 2016, ktorým správny súd žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného Pôdohospodárskej platobnej agentúry č. 500/1056/18280/2014 zo dňa 12.05.2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa ust. § 191 ods. 1 písm. d/ S.s.p..

32. Predmetom súdneho prieskumu v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu - Pôdohospodárskej platobnej agentúry č. 500/1056/18280/2014 zo dňa 12.05.2015. Uvedeným rozhodnutím Pôdohospodárska platobná agentúra žalobcovi neschválila poskytnutie podpory formou jednotnej platby na plochu podľa čl. 58 NK(ES) č. 1122/2009 a vyrovnávacieho príspevku v znevýhodnených oblastiach podľa čl. 16 NK (EÚ) č. 65/2011 a doplnkovej platby na plochu podľa § 7 ods. 1 písm. b/ nariadenia vlády SR č. 152/2013 Z. z. a súčasne vylúčila z poskytovania podpory vo výške 6.779,88 eur, s tým že táto čiastka sa odpočíta od podpory, na ktoré má farmár oprávnenie v súvislosti so žiadosťami v priebehu troch rokov nasledujúcich po roku vylúčenia.

33. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 177 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

34. Správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci. (§ 119 S.s.p.)

35. Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy. (§ 135 ods. 1 S.s.p.)

36. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa zásadne obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné najmä s ohľadom na prameň, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Zákonnosť postupu správny súd skúma na základe rovnakých kritérií ako zákonnosť rozhodnutí.

37. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi.

38. Kasačný súd mal v danej veci preukázané, že krajský súd v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, keď napadnutým rozsudkom preskúmané

rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v zásade postupoval náležite v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v prvej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku.

VI.

Právne posúdenie kasačným súdom

39. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

40. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

41. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú práva istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodíť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnomu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

42. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

43. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

44. Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnymi záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

45. Zákonodarca v zákone č. 543/2007 Z.z. o pôsobnosti orgánov štátnej správy pri poskytovaní podpory v pôdohospodárstve a rozvoji vidieka upravil pôsobnosť a) Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo") a pôsobnosť Pôdohospodárskej platobnej agentúry (ďalej len "platobná agentúra") pri poskytovaní podpory - 1. v poľnohospodárstve,

potravínárstve, lesnom hospodárstve a rybnom hospodárstve z prostriedkov štátneho rozpočtu podľa osobitných predpisov, 1), - 2. pre pôdohospodárstvo, rozvoj vidieka a rybné hospodárstvo podľa osobitných predpisov, 2); b) Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo hospodárstva") pri poskytovaní podpory na spracované poľnohospodárske výrobky, ktoré nie sú uvedené v prílohe 1 k Zmluve o fungovaní Európskej únie (ďalej len "spracovaný poľnohospodársky výrobok") okrem vývozných náhrad. 3) (§ 1 ods. 1).

46. V právnej úprave ustanovenej v právnej norme § 7 ods. 1 uvedeného zákona zákonodarca zveril do právomoci Platobnej agentúre okrem ďalšieho rozhodovať o poskytovaní podpory podľa osobitného predpisu 15) a o poskytovaní zálohovej platby, 16), rozhodovať o poskytovaní štátnej pomoci v poľnohospodárstve, potravinárstve, lesnom hospodárstve a rybnom hospodárstve, rozhodovať o zaradení žiadosti o poskytnutie podpory do opatrení s viacročnými záväzkami, rozhodovať o poskytovaní podpory na projekty 17) a o iných podporách ako v písmene a); o poskytovaní podpory na projekty podľa osobitného predpisu 17a) rozhoduje na základe splnomocnenia ministerstva, 18) (§ 7 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/).

47. Na konanie podľa § 7 ods. 1 písm. a/ a aa/, § 15 a 16 sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov), ak tento zákon v § 16a až 16d neustanovuje inak. (§ 17 ods. 1).

48. Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeľi v konaní ujmu. Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 1, 2, 4, 5 správneho poriadku).

49. Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. (§ 32 ods. 1, 2 správneho poriadku).

50. Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. (§ 46 správneho poriadku).

51. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. (§ 47 ods. 3 správneho poriadku).

52. Najvyšší súd v preskúmvanej veci dospel k zhodnému záveru ako krajský súd, že žalovaný správny

orgán v predmetnej veci nepostupoval náležite v súlade s právnou úpravou ustanovenou v zákone č. 543/2007 Z.z. o pôsobnosti orgánov štátnej správy pri poskytovaní podpory v pôdohospodárstve a rozvoji vidieka v spojení s právnou úpravou správneho poriadku, keď pre ustálenie svojej právnej úvahy si vo veci nežadovávajú dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, nezistil skutočný stav veci, a vydané rozhodnutie náležite neodôvodnil, majúce za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov krajský súd postupoval v súlade so zákonom, keď žalobou napadnuté rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 191 ods. 1 písm. d/ SSP.

53. Náležité odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej správy je základným predpokladom vykonania jeho súdneho prieskumu v správnom súdnictve na základe žaloby podanej nespokojným účastníkom správneho konania. Pokiaľ odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej správy postráda zákonné náležitosti ustanovené v právnej úprave právnej normy § 47 ods. 3 správneho poriadku, ktorá skutočnosť spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť pre jeho nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, správny súd nemôže vykonať súdny prieskum takéhoto rozhodnutia ani v rozsahu žalobných dôvodov, majúce za následok nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu a v takom prípade správny súd na nepreskúmateľnosť prihliada z úradnej povinnosti aj bez výslovného namietania žalobcu v žalobe.

54. Problematike týkajúcej sa povinnosti náležite zdôvodniť rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky - napr. v nálezoch sp. zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010. Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov (týka sa aj rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy) sa uskutočňuje v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je povinnosť súdov ako aj orgánov verejnej správy svoje rozhodnutia odôvodniť v súlade so zákonnou úpravou. Z odôvodnenia totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Povinnosťou súdu (ako aj orgánu verejnej správy) je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia rozhodnutia teda musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

55. Taktiež z ustálenej judikatúry EŠLP je zrejmé, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. V zmysle judikatúry Súdného dvora ako aj ústavného súdu sa pritom nevyžaduje, aby sa na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

56. Napokon Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej konštantnej judikatúre viackrát zdôraznil, že povinnosťou súdu (orgánu verejnej správy), je posudzovať obsah každého podania účastníka konania v jeho kontexte so zmyslom a účelom ochrany jeho nároku, ktorej ochrany svojim podaním sa domáha. Takýto právny názor ústavného súdu je záväzný aj pre správny súd v správnom súdnictve pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy.

57. Vychádzajúc z predmetu súdneho prieskumu v danej veci odvolací súd dáva súčasne do pozornosti žalovanému právny názor Ústavného súdu SR vyslovený v jeho náleze sp. zn. III. ÚS 72/2010, v zmysle ktorého „v súvislosti s výkladom a aplikáciou príslušných právnych predpisov musí súd prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania. Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

58. Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, ktorá zahŕňa aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov, je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu.“

59. Z uvedených dôvodov najvyšší súd námietku žalovaného, ktorou namietal, že krajský súd nerešpektoval zásadu *iudex ne eat ultra petita partitum*, keď si sám vyhľadával dôvod pre zrušenie rozhodnutia žalovaného, keďže dôvod, pre ktorý krajský súd rozhodnutie žalovaného zrušil nebol žalobným dôvodom, vyhodnotil ako nedôvodnú. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku správne konštatoval, že z obsahu rozhodnutia žalovaného nie je jasné, o aké objektívne skutočnosti oprel svoje tvrdenie, že spolužiadateľ družstvo AGROSPOL Hontianske Nemce kontrolnej skupine žalovaného predložil dokumenty preukazujúce spornú plochu užívať, ako aj že z obsahu rozhodnutia vôbec nemožno posúdiť, či spolužiadateľ naozaj spĺňa všetky zákonné podmienky stanovené v § 16b ods. 1 zákona č. 543/2007 Z. z., t. j. právo užívania k pôde, alebo ide len o deklaráciu, ktorá nezodpovedá skutočnosti a rovnako z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, akým spôsobom a v akom rozsahu žalovaný zisťoval na strane žalobcu plnenie podmienok ustanovených v § 2 ods. 1 a § 7 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 488/2010 Z. z. o podmienkach poskytovania podpory v poľnohospodárstve formou priamych platieb v znení neskorších predpisov, keďže v rozhodnutí len stroho uviedol, že žalobca za týmto účelom žiadne dôkazy nepredložil. Taktiež krajský súd správne konštatoval, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného má nedostatky spočívajúce v tom, že absentujú myšlienkové zdôvodnenia jednotlivých tvrdení, ktoré by boli zo strany žalovaného vyhodnocované jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Krajský súd tiež správne poukázal na to, že správny súd nie je povinný a v podstate ani oprávnený nahrádzať činnosť správnych orgánov pri odôvodňovaní rozhodnutí, keď vecne preskúmať zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy je možné len za predpokladu jeho náležitého odôvodnenia, keď správny orgán náležitým spôsobom vyhodnotí námietky účastníka správneho konania.

60. Kasačný súd považoval za nedôvodný aj ďalší dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu označený žalovaným v bode I. kasačnej sťažnosti, ktorým namietal, že krajský súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil ako účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď krajský súd mu nedoručil vyjadrenie žalobcu dňa 06.10.2016 k jeho vyjadreniu k žalobe z 25.08.2015, o čom sa dozvedel až nahliadnutím do súdneho spisu. K tejto námietke sa náležite vyjadril už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v bodoch 36 až 38, s ktorou argumentáciou správneho súdu sa stotožnil aj najvyšší súd. K uvedenému na zdôraznenie dodáva, krajský súd postupom v konaní neporušil procesné práva žalovaného, keďže skutkové zistenia potvrdzujú, že vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného k žalobe bolo žalovanému doručené pri realizácii jeho práva, a to pri nahliadnutí do súdneho spisu. Pre splnenie podmienky v zmysle § 106 ods. 2 SSP je právne bezvýznamné, či vyjadrenie žalobcu bolo žalovanému ako účastníkovi konania doručené na vyjadrenie poštou, elektronicky alebo iným spôsobom ako v danom prípade - doručenie vyjadrenia žalobcu k vyjadreniu žalovaného k žalobe bolo doručené žalovanému pri nahliadnutí do súdneho spisu.

61. Najvyšší súd po vyhodnotení kasačných dôvodov žalovaného vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

62. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovaného podľa ust. § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

63. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní mal úspech, ich náhradu priznal v zmysle § 467 ods. 1 SSP v spojení § 167 ods. 1 SSP.

64. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.